

Arrest

nr. 186 301 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2016 van de gemachtigde van de Burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als familielid ten laste van mevr. F. D. Op 3 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/10/2016 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: D. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 14/04/1985

Geboorteplaats: Berkane, (Marokko)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk het bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster diende op 21.06.2016, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsrechtig te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet: (...). Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: (...). De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon of dat zij ten laste was van referentiepersoon voor de komst naar België. Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt: (...). Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam. Zoals het Hof

van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoekster wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Met betrekking tot de voorwaarde waarbij verzoekster dient aan te tonen dat zij reeds ten laste was van referentiepersoon in het land van herkomst ofwel deel uitmaakte van het gezin van referentiepersoon in het land van herkomst, dient erop gewezen worden dat verzoekster steeds ten laste is geweest van referentiepersoon. Referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte van verzoekster en draagt alle financiële kosten van verzoekster, dit gebeurt voornamelijk via handgift. Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot de weigering van verblijf heeft besloten, om de reden dat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd. Met name het gevraagde bewijs dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of er deel uitmaakte van diens gezin werd niet voorgelegd.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, daar waar zij aanvoert dat de noodzaak van financiële ondersteuning zou kunnen worden aangetoond met ieder passend middel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van de Unie uitsluitend een geboorteakte van haarzelf en haar meerderjarige zus heeft voorgelegd. Terwijl de aan de verzoekende partij afgeleverde bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeldt dat volgende documenten ten laatste op 21 september 2016 dienden te worden overgemaakt:

- bewijs van een ziektekostenverzekering
- bewijs ten laste te zijn van de Unieburger in het land van herkomst of bewijs dat men in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger.

Per brief van 21 juni 2016 werd verzoekster nog eens uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak om voormelde documenten over te maken.

De verzoekende partij kan evenwel niet dienstig betwisten dat zij heeft nagelaten om enig bewijs voor te leggen dat zij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon, dan wel aldaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Gelet op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om de uitdrukkelijk gevraagde bewijsdocumenten over te maken, heeft de gemachtigde van de burgemeester in toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit niet op kennelijk onredelijke wijze besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van haar meerderjarige zus, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.”

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het een vorm van machtsoverschrijding is om na te gaan of zij ook reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, laat de Raad gelden dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman uitdrukkelijk als volgt oordeelde:

“de situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie (...) Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2 van de richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2 van deze richtlijn”.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dan wel indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Het weze verduidelijkt dat deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”). Verzoekster betwist dit niet.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

De verwerende partij besluit in het determinerende motief dat verzoekster *"de gevraagde documenten niet (heeft) voorgelegd, namelijk het bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin"*. Verzoekster onderwerpt dit motief niet eens aan een inhoudelijke kritiek.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar enig middel betwist dat zij niet de gevraagde documenten heeft voorgelegd binnen de gestelde termijn van drie maanden. De loutere bewering van de verzoekende partij, dat zij steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Er ligt eenvoudigweg geen enkel stuk voor waaruit de situatie van "ten laste zijn" zou kunnen blijken.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC